

**«ΩΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ».
ΥΠΟΔΕΧΟΜΕΝΟΙ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΑΝΔΡΕΑ**

Νίκου Όρφανίδη

**Πρώην Διευθυντή τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου Κύπρου
καὶ πρώην Μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ὑπηρεσίας.**

Τελοῦντες στήν κατάσταση τοῦ διωγμοῦ καὶ τοῦ κατατρε-
γμοῦ, μέ τήν ποικιλότητη καὶ ποικιλόμορφη δουλεία καὶ τή νέα

τουρκοκρατία πού μᾶς προέκυψε, ἐξαιτίας τῶν ἀνομιῶν μας, μὲ τὴν ἀπροκάλυπτη βαρβαρότητα καὶ τὴ λύσσα τοῦ τουρκικοῦ πά-
θους πού ἐπιχειρεῖ νὰ μᾶς ἀφανίσει ὀριστικῶς ἀπὸ τὴν γῆ τῶν πα-
τέρων μας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πτώχευσή μας, ἀπελπισμένοι προ-
σφεύγουμε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κυρίου, *«τοῦ ἐλεῆσαι καὶ οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς.»* Καταφεύγουμε ὑπὸ τὴν σκέπην ἀλλὰ καὶ τὴν παραμυθίαν
τῆς Ἐκκλησίας, ἱκετεύοντας, ὡς πλήρωμα Χριστιανῶν Ὁρθόδο-
ξων, τὸν Κύριο, τοῦ ἐλεῆσαι καὶ οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς. Γιατὶ δὲν ἔχου-
με ἄλλη καταφυγὴ καὶ προστασία. Ἔτσι ἀναφωνοῦμε, μαζί μὲ τὸν
Ψαλμωδὸ, ἐκεῖνο τὸ ἱκετευτικό: *«Ὁ Θεὸς οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς καὶ
εὐλογῆσαι ἡμᾶς· ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ’ ἡμᾶς, καὶ ἐλεή-
σαι ἡμᾶς. Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδόν σου ἐν πᾶσιν ἔθνεσιν τὸ
σωτήριόν σου».*

Ἔτσι προσλαμβάνω καὶ τὶς προσευχὲς καὶ παρακλήσεις καὶ δε-
ήσεις τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἔτσι μετέχω, μαζί μὲ τὸ πλῆθος τῶν πι-
στῶν, στὴν ὑποδοχὴ τοῦ ἀγίου, ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτο-
κλήτου στὴ μαρτυρικὴ Κύπρο, προσκυνώντας τὴν ἁγιασμένη κά-
ρα του. Γιατὶ οἱ ἅγιοι μας, μέσα στοὺς αἰῶνες, στὸν κόσμον τοῦτο
τῆς δοκιμασίας καὶ τῶν παθῶν, μᾶς σκέπουν πάντοτε καὶ μᾶς
εὐλογοῦν, μεσιτεύοντας ὑπὲρ ἡμῶν στὸν Κύριο. **Κι ἡ ἁγία νῆσος
Κύπρος, ἡ νῆσος τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἀσκητῶν, θὰ εἶχε πρὸ
πολλοῦ ἀφανισθεῖ, ἐὰν δὲν τὴν ἔσκεπαν οἱ ἅγιοι καὶ οἱ μάρτυ-
ρές της. Ἄν δὲν μεσίτευαν μὲ τὶς προσευχὲς τοὺς στὸν Κύριο.**
Καὶ τὰ μυροβλύζοντα λείψανα τῶν ἁγίων μας, μᾶς δίδουν αὐτὴν
ἀκριβῶς τὴ χάρη καὶ τὴν εὐλογία καὶ τὴν παρηγορία καὶ τὴν πα-
ραμυθία, πού τόσο ζητοῦν οἱ ψυχές μας. **Αὐτὴ τὴ χάρη καὶ τὴν
εὐλογία καὶ τὴν παρηγορία καὶ τὴν παραμυθία δέχεται αὐτὲς
τὶς μέρες ἡ Κύπρος, μὲ τὴν κάρα τοῦ ἀγίου, ἀποστόλου Ἀνδρέ-
ου, πού ὑποκλινόμενοι προσκυνοῦμε.**

Ὁ ἅγιος, ἀπόστολος Ἀνδρέας, πού σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς
Κύπρου τὸν ὑποδέχεται, ἀνεδείχθη πρὸ πολλῶν αἰώνων, ἀπὸ

ιδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ὡς ὁ κατεξοχήν, μαζί με τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, προστάτης καὶ «**πολιοῦχος**» μιᾶς ὁλοκλήρου νήσου. Τὸ μοναστήρι του, στὸ ἄκρον ἐκεῖ τῆς Καρπασίας, παραμένει ὁ νοερὸς στύλος τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ πλήθη ποὺ κατέφευγαν προσκυνηματικῶς στὴ χάρη του, καταφεύγουν ἀκόμη, παρὰ τὴν τυραννία καὶ τὸ φόβο τῶν κατακτητῶν, διασχίζοντας τὴ μαρτυρική καὶ ἀγιασμένη Καρπασία.

Ἀκολουθοῦμε, ἔτσι, λοιπόν, σήμερα, τὸν δρόμο πρὸς τὴ μαρτυρική καὶ ἀγιασμένη Μονή του, στὸ ἄκρον τῆς Καρπασίας, ἐπαναλαμβάνουμε προσκυνηματικῶς τὸ ὁδοιπορικὸ πρὸς τὴ Μονὴ τοῦ Ἀγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἀκόμη μιὰ φορά, **ἔχοντας τώρα μαζί μας καὶ τὸν ἅγιο**. Γιατὶ ὁ ἅγιος σίγουρα πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴν Καρπασία, ὁδοιπορεῖ, εὐλογεῖ τὶς ἐκκλησίες μας τὶς ἐρειπωμένες καὶ ἄδειες, Ἅγιο Φίλωνα καὶ Ἅγιο Συνέσιο καὶ Ἅγιο Θύρσο. Ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς Καρπασίας τὸν ὑποδέχονται. Κι ἡ ἀγία Φωτεινὴ ἢ ἀθλήσασα ἐν σπηλαίῳ, κι ὁ ἅγιος Σωζόμενος, ἀσκητὲς καὶ μάρτυρες, εὐλογεῖ τὰ πλήθη ποὺ τὸν προσκυνοῦν, καὶ συλλειτουργεῖ με τοὺς ἀγίους μας καὶ τοὺς ἀγγέλους στὴ Μονή του, ποὺ οἱ Τοῦρκοι τὴν ἄφησαν σχεδὸν νὰ καταρρεύσει. Εὐλογεῖ καὶ σκέπει ὅλους ἐκείνους τοὺς βασανισμένους ἀδελφούς μας, τῆς πρὸ πολλοῦ ἀγιασθείσας Καρπασίας, ποὺ βγαίνουν ἔξω, μπροστὰ στὶς θύρες τῶν σπιτιῶν τους, στοὺς δρόμους καὶ στὰ στενά, στοὺς ἀγρούς, στὶς θάλασσες καὶ στὶς ἔρημες παραλίες τους, καὶ τὸν ὑποδέχονται.

Ὑποκλινόμαστε, λοιπόν, προσκυνοῦντες τὸν ἅγιο, ἱκετεύοντες γιὰ τὴ μεσιτεία του καὶ ψάλλοντας ἐκεῖνο τὸ λιτὸ καὶ ἀπαλὸ ἀπολυτίκιό του:

«Ὡς τῶν Ἀποστόλων Πρωτόκλητος καὶ τοῦ κορυφαίου αὐτάδελφος τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων, Ἀνδρέα, ἰκέτευε, εἰρήνην, τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.»